

Een handvol zand.

De roman “Een handvol zand, “

Is deels biografisch en fictie.

Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn deels ontsproten aan de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt.

Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust ten dele op fictie.

Ter bescherming van de privacy is de keuze gemaakt, om voor andere namen te kiezen of namen achterwege te laten.

Gepubliceerd door New brave books.nl

Aldaar te bestellen of via de auteur maar ook via Bol.com

Deze roman gaat over twee jonge mensen die hopen op een leven samen.

Ze verschillen van cultuur, maar kunnen niet samen zijn, omdat het leven iets anders voor hen in gedachten heeft.

Ze raken elkaar kwijt en worden opgeslokt door het gevecht van het bestaan, de zoektocht naar het echte geluk, en komen van alles tegen in hun leven.

Het geluk van hun gezin, maar ook verslaving, relaties, verdriet door gebroken huwelijken etc.

Zijn het de verschillen in levensvattingen, cultuur, religie, wat hen uit elkaar heeft gehaald?

De tijd zet alles op zijn plaats, maar ook voor hen?

Een handvol zand.

Auteur : Ellen Mastenbroek

Cover foto : Yolande Breijinck

'Vergeven'

*is een krachtig teken van respect
voor de ander.*

November 1994

De knokkels van mijn handen zijn wit, ik zie het vanuit mijn ooghoek, en voel de verkramping in mijn handen.

Mijn handen klemmen zich als handboeien om het stuur.

De verbijstering, kwaadheid, teleurstelling en eigenlijk al het gevoel wat het bezoek aan mijn vader teweeg heeft gebracht, komt naar boven.

Mijn bloeddruk stijgt met de minuut, als ik denk wat mijn vader me verteld heeft.

In de achteruitkijk spiegel van de auto zie ik, mijn eigen verstarde ogen en kijk verdwaasd naar mezelf, alsof ik een geest, uit het verleden zie.

De slagbomen van de "Houtribsluizen" zakken tergend langzaam, naar beneden.

Ik kan het verwachten het is hoogzomer, vanmorgen was hetzelfde geweest.

Zeker een halfuur langer heb ik erover gereden om van Bergen in Noord-Holland, via de dijk Enkhuizen-Lelystad naar mijn vader, in Lelystad te rijden.

Twee keer heb ik voor dichte slagbomen gestaan omdat de recreatie boten, soms onhandig de sluizen in worden gemanoevreerd, en dat vraagt tijd van iedereen, ook van de automobilisten die zwetend voor de gesloten slagbomen wachten.

Omdat ik toch moet wachten, stuur ik de auto de parkeerplek op, achter Batavia stad, en zet de auto zo neer, zodat ik zicht heb, op de boten die de sluis in-en uitvaren.

Water heeft me altijd gekalmeerd, en dat heb ik nu méér dan nodig.

Ik zet de motor uit, en sla met al mijn boosheid, mijn handen op het stuur.

Hoe is dit in godsnaam mogelijk!

Diezelfde morgen was ze nietsvermoedend in de auto gestapt, om haar vader op zondag te bezoeken.

Dat was de traditie eens in de twee weken, vader een bezoekje brengen en kijken hoe het met hem gaat, zeker na mijn moeders overlijden.

Luuk mijn man, was met de zoon, naar de auto cross in St. Maarten.

Allebei vonden ze het leuk om de auto's op elkaar te zien klappen of op de kop in de sloot terecht te zien komen.

Lekker laten gaan, dacht ik, dat geeft me de mogelijkheid om alleen, naar mijn vader te gaan.

Hij had me vrijdag gevraagd of ik zondag nog kwam, hij had mij iets te zeggen.

'Toch geen nare dingen, Pa?'

'Narigheid hebben we voorlopig wel gehad, hóór,' na het overlijden van haar moeder, was het fijn als er even geen ziekte en zeer, aan de hand was.

Twaalf jaar lang, had die sluipmoordenaar, zoals ik de ziekte van Parkinson noem, mijn moeders leven langzaam maar drastisch verwoest.

Van een eerste klas coupeuse, werd ze een vrouw die geen naald of zelfs een kop koffie kon vasthouden.

Die sluipmoordenaar woekerde in haar lijf, haar aderen en in haar hoofd.

De afstervende hersencellen maakten, dat haar persoonlijkheid veranderde.

Niet dat zij als een bruisend vrolijke vrouw, door het leven ging, ze had droge humor, maar de verbittering was drastisch toegeslagen en had meester van haar gemaakt, wat haar leven niet makkelijker maakte.

Niet alleen moeder, maar zeker ook vader, streed de strijd tegen de ziekte. Eigenlijk het hele gezin.

Met de oeroude trouwbelofte, in goede en kwade dagen, martelden ze dagelijks door het leven, tot het einde.

‘Nee, geen zorgen, ik ben zo gezond als vis, je hoort het wel als je komt’, had hij geantwoord.

Nietsvermoedend was ik in de Volkswagen bus gestapt, getankt, om met koffietijd bij mijn vader, aan tafel te kunnen schuiven.

De koffie stond al klaar en de melk stond op een laag pitje te warmen, om in de koffie te worden gegoten. De oude traditie koffie met gekookte melk was niet veranderd door de jaren heen.

Vroeger ging ze naar beneden als de melkboer aan de deur kwam en haalde in de melkkoker een liter melk, en een fles karnemelk voor haar broer.

Nu werd het bij de supermarkt gehaald, maar de gekookte melk was altijd in huis van haar ouders. Géén koffie zonder gekookte melk.

Eerst naar de tuin, waar de plantjes er altijd goed bijstaan, de aarde keurig aangeharkt en de dorre blaadjes in de groen container. Ik had niets anders verwacht.

Pa hield van een tuinieren, hoe klein de tuin ook was. Het waren maar kleine tuintjes, bij de beneden aanleunwoningen.

‘Gaaf het goed, Pa?’

Redt je het wel in je eentje?’

De lichtblauwe ogen hadden me meewarig aangekeken.

‘Denk je dat ik het niet zal redden, zonder je moeder? Na jaren verzorging en ’s nachts niet kunnen slapen, is het wennen dat ik weer ongestoord in bed kan stappen en gewoon door kan slapen totdat ik wakker word. Soms denk ik dat ik haar hóór roepen, maar dat zal wel slijten met de tijd.

De koffie schenk ik wel in, haal jij de appelpunten uit de koelkast en de slagroom, de gebaksbordjes staan in het rechter keukenkastje’

Géén bezoek aan mijn vader zonder zijn befaamde zelfgebakken appeltaart.

Ik zie de wallen onder zijn ogen, het doet hem méér, dan dat hij wil zeggen, dat is wel duidelijk.

Nooit heb ik hem horen klagen, in de jaren dat hij 24uur per dag paraat stond.

Alleen de laatste periode, toen moeder nog thuis woonde, werd niet meer te dragen voor hem.

Slapeloze nachten en geen rust, werden hem bijna fataal.

De laatste maanden in het verpleeghuis waren hoog nodig om hem te sparen, anders hadden we een tandembegrafenis moeten regelen.

Stilzwijgend hadden we de koffie gedronken, de appelpunt stond nog half gehavend op het bordje.

Zijn gezicht stond ernstig, wat ik niet van hem gewend ben.

‘Nou pa, brand maar los. Wat heb je me te vertellen?’

Langzaam schoof hij het lege koffiekopje van zich af.

'Ik ga verhuizen, ben het zat, om hier te wonen in deze omgeving.

Jarenlang ben ik geconfronteerd met ziek zijn, in dit gebouw lijkt niemand meer gezond.

Ze komen of gaan naar de dokter en als ik mijn neus om de hoek van de deur steek, komt er wel weer iemand aangesloft met een rollator om te zeggen, hoe het doktersbezoek is geweest.

Buiten dat, ik wil mijn privacy terug!

De ene buurvrouw roept me met koffie tijd om een bakkie te doen en vraagt dan om daarna even langs de apotheek te kunnen rijden, om haar nieuwe medicijnen op te halen.

Niet lang daarna belt de boven buurvrouw aan, om te vragen of ik bij haar kom eten, want ze heeft teveel gekookt. De muts!

Ik heb een auto en lijk wel de privé chauffeur van dit complex.

Mijn functie hier als 'conciërge van de poezenflat' komt ten einde.

Ik weet bij voorbaat al, dat je het er niet mee eens bent! Maar ik ga!

Van de week ben ik naar de woningbouw geweest en er komt een seniorenwoning vrij, slaapkamer en badkamer beneden, eind volgende maand, en die heb ik geaccepteerd'.

Opgelucht haalt hij diep adem.

Dat is eruit!

Hij kijkt me aan met een blik die ik herken uit mijn jeugd.

Zo had hij ook gekeken als hij kwaad was en zijn helder felle blauwe ogen bijna vuur spuwden, ze spraken de bekende taal.

'Heb niet de moed om ook maar iets te zeggen.'

'Hoe ga je de verhuizing doen?' vraag ik toch.

‘Jullie hoeven niet te helpen, ik weet dat je liever hebt dat ik hier blijf wonen, maar er zijn verhuisbedrijven in de wereld, dus?’

Goed bedoelde adviezen van mijn kinderen heb ik echt niet nodig, vanaf mijn 14de heb ik mijn eigen beslissingen in het leven genomen en nu ondanks dat ik bijna 80jaar ben, ben ik nog steeds goed in staat, dat zelf te doen.

Jullie weten niet hoe het is, om tussen alleen maar zieke oude mensen te moeten wonen, als je zelf gezond bent.

Gewoon mensen die langs fietsen en schoolkinderen die naar school gaan, laten me in het leven staan. Ik snap niet dat je dat niet begrijpt.’

Ik haal mijn schouders op en neem de kopjes mee naar het aanrecht om nog een kopje koffie in te schenken.

Wanneer ik achterom kijk zie ik hem opgelucht ademen maar nog steeds nerveus met zijn zakdoek frummelen.

Ik kan hem wel begrijpen, mijn vader is een mensenmens, houdt van een praatje en staat nog midden in het leven ondanks zijn leeftijd.

Waarschijnlijk zal ik hetzelfde reageren als ik in zijn schoenen zal komen te staan.

Ik moet er niet aan denken dat mijn bijna volwassen kinderen mijn leven gaan bepalen. No way!

‘Als je klaar bent, heb ik nog iets, wat ik je moet vertellen, eigenlijk iets van mama.’

De melk warm ik op, vóórdat ik het in de koffie schenk en het koffieapparaat uitdruk.

Stilzwijgend eet hij de rest van de appelpunt, en schuift hij de kruimels met zijn vork in zijn mond.

*Hij roert in de koffie als hij begint te praten.
‘Ik was het er niet mee eens, dat moet je in ieder geval weten, maar ja, je moeder wilde het geheim houden en ik respecteerde dat.*

Ze verbood mij nadrukkelijk er iets van te zeggen, maar nu is ze overleden en ik wil het je nu zeggen, voordat ik het óók niet meer kan.'

Zoals hij erbij zit, word ik er nerveus, gedachten flitsen door mijn hoofd.

Ik heb mijn vader nog nooit zó gezien, het is net alsof hij een criminele kofferbakmoord, gaat bekennen.

Moet ik mijn DNA afgeven, heb ik nog ergens een halfbroer of halfzus, naast mijn eigen broer en zus?

'Vertel het me maar gewoon, dan ben je er vanaf.'

Hij schraapt zijn keel en buigt zijn hoofd zo, zodat hij me niet direct aan hoeft te kijken.

Dan komt het hoge woord eruit.

'Weet jij je die Spaanse jongen nog te herinneren, die je destijds schreef?'

Hij kijkt op en als hij ziet dat hij mijn volle aandacht heeft, gaat hij rustig maar zenuwachtig door, maar buigt zijn hoofd en kijkt naar zijn handen.

‘Je moeder heeft na een paar maanden de brieven die je hem schreef, niet meer bij het postkantoor afgeleverd om te versturen, terwijl er nog steeds brieven van hem op de deurmat vielen.

Die ontvangen post heeft je moeder weggegooid, zodat je de suggestie kreeg, dat hij je niet meer schreef.

Ik was het er niet mee eens, maar je was nog zo jong, en zeg nou zelf, een Spaanse muzikant, wat moet daar van terecht komen?

Vooraf je moeder wilde niet, dat je naar het buitenland vertrok.

We wisten, dat wanneer we het je zouden verbieden, je op een dag vertrokken zou zijn, zonder dat wij zouden weten waar je was. Je was zó rebels!

*Er werden veel meisjes zwanger van
vakantieliefdes, dan zaten de ouders van
het meisje, met de gebakken peren.*

*Dat lot wilden we je niet aandoen, kun je dat
begrijpen?’*

*Ik kijk hem aan met open mond, het bloed
stijgt naar mijn hoofd, mijn handen voelen
tegelijkertijd koud en klam, er waait een
ijzige koude wind in mijn lijf, kippenvel kruipt
op mijn vel, overal.*

*Dit is niet waar, raast het door mijn hoofd,
zeg me dat het niet waar is!*

*De nagels dringen in mijn handpalm, zo hard
bal ik mijn handen tot vuisten.*

*Ik voel me langzaam leeg worden alsof er
een ventiel uit mijn lijf wordt getrokken en
alle leven en warmte eruit stroomt.*

*‘Dit kan ik niet geloven pa, is dit een slechte
grap?’ Zonder een antwoord weet ik het.*

*Nee dus, geen grap, want daar kijkt mijn
vader te ernstig voor.*

De woede voel ik omhoog borrelen en het zal niet lang meer duren of de stoom komt uit mijn oren.

Ik kan niet anders dan opstaan en zo snel mogelijk uit deze ruimte.

Weg, je moet weg hier, schreeuwt een stem in mijn hoofd!

Met mijn vuisten in de aanslag om iemand verschrikkelijk in elkaar te slaan, sta ik op, loop naar de gang, grijp mijn tas en ruk mijn jas van de kapstok.

‘Zeg iets, in godsnaam Eleonora, zeg iets tegen me. Ik moest wel, ik had geen keus.

Je hebt nu al jaren getrouwd met Luuk, je hebt kinderen, je eigen gezin, ik wilde het niet zoals je moeder, mee mijn graf innemen, ik moet het je laten weten.

Wat had ik moeten doen? Je was nog zo.....’

Met een klap sla ik de deur achter me dicht, loop naar de auto, start en rij weg zonder achterom te kijken, wat ik anders altijd doe.

*Normaal word ik uitgebreid uitgezwaaid,
maar nu kijk ik niet om. Nu niet!*

*Eigenlijk ben ik op de vlucht voor de
waarheid van het verleden.*

*Waarom heeft hij in godsnaam zolang
gewacht, om het me te vertellen.*

*Ik zie de zeilboten en motorjachtjes de sluis
invaren, ze worden met een simpele steek
vast gelegd aan een bolder zodat ze straks
als het water daalt, snel de trossen gevierd
kunnen worden, zodat de boot niet gaat
hangen.*

*Die wijsheid had ze door de jaren heen, wel
meegekregen.*

*De familie van vaderskant waren schippers
en de gesprekken gingen altijd over het vrije,
maar keiharde schippersleven.*

*Ik zie de bedrijvigheid om me heen
gebeuren, maar registreer het niet, als
anders.*

*Mijn gedachten gaan naar de tijd, dat ik
brieven schreef naar degene die perfect bij
me paste, en dat ik vol verwachting uitkeek
naar zijn post.*

2.

Herinneringen hebben geen tijd, in minder dan een seconde, ben ik weer in de tijd van toen.

Hoewel het herinneringen zijn, van vele jaren geleden, die ik diep weggestopt heb, om eigenlijk nooit meer naar boven te halen.

De pijn was bijna fysiek geweest, een ondraaglijk hartzeer.

Een tijd waar ik ooit van dacht dat het afgesloten was, ligt nu open als een bloedende etterende wond.

De tijd van mijn eerste vakantie, alléén, zonder ouders.

Na mijn MAVO examen vonden mijn ouders, dat ik het verdiend had om iets extra's te krijgen.

In het examenjaar werd ik ziek, ontzettende moeheid, zo erg, dat het op verlamningsverschijnselen leek, na onderzoek bleek dat ik de ziekte van Pfeiffer had, maar in zeer ernstige mate.

Het had bijna acht maanden geduurd voordat ik weer normaal kon functioneren, zes maanden had ik mijn leven in bed doorgebracht, met de schoolboeken om mij heen.

Ik wilde persé mijn diploma halen, want ik wilde werken op kantoor bij een grootwinkelbedrijf in huishoudelijke artikelen.

Ik werkte er in de winkel op de zaterdagen en de koopavonden, en wanneer ik mijn diploma had, kon ik direct beginnen, op de inkoopafdeling buitenland.

De wereld lag voor me open, van school komen en direct een leuke job in het verschiet, was niet voor iedereen weggelegd.

Na het behalen van mijn diploma, kwam het gesprek op de beloning, die ik van mijn ouders zou krijgen, als ik ondanks de tegenslag, tóch het diploma had gehaald.

Een jongerenreis naar Cala Ratjada op het eiland Mallorca, werd de keuze.

Eigenlijk vond ik het doodeng, voor de eerste keer in een vliegtuig en, alléén op reis.

Maar ik ging die uitdaging aan en stond met knikkende knieën voor de incheck balie.

Wanneer ik terug denk, zie ik het witte gebouw staan, op het strand.

Ik kan in mijn gedachten, de ingang en de trappen links en rechts die leidde naar de slaapvertrekken, zo voor de geest halen, ondanks dat het jaren geleden is.

De lobby stonden een paar simpele houten tafels met een stapel tijdschriften en een bank.

In de hoek aan de muur, de telefoon met draaischijf, daar had ik mijn ouders gebeld, dat ik goed was aangekomen.

Mijn gedachten worden gestoord door de luidspreker van de sluis, de boten kunnen uit de sluis varen en de volgende boten liggen al te wachten, om erin te gaan.

De slagbomen zijn open, ik ben ietwat gekalmeerd, maar de gedachten flitsen door mijn hoofd van het nu naar toen, en terug.

Ik start de auto, en rij de oprit van de dijk op, richting huis.

Er is één file van auto's en geen enkele mogelijkheid om in te halen.

Ik heb ook geen haast om naar huis te gaan.

Luuk zal wel thuis zijn, na de wedstrijd en onderuitgezakt in zijn leren draaistoel zitten slapen.

Mijn god, wat zou er gebeurd zijn als de brieven wel waren ontvangen.

Wat als.....giert door mijn gedachten!

De gedachten alleen al is een illusie, die nooit uit is gekomen en dat zal altijd zo blijven.

De herinnering komt onmiddellijk boven, hoe mijn moeder reageerde toen ze Luuk had ontmoet.

Met open armen was hij ontvangen in het gezin, een hardwerkende Nederlandse jongen uit een degelijk groot katholiek gezin.

Ze kon zich geen betere schoonzoon wensen voor haar jongste.

Zelf had ik mijn droom bijgesteld en het was duidelijk dat een uitdagend buitenlands leven, niet voor mij was weggelegd.

Een hardwerkende Nederlandse jongen, om samen mee de toekomst vol vertrouwen in te gaan, was ook helemaal niet verkeerd.

Mijn ouders waren ook zo gestart, even als mijn zus en broer, dus waarom zij niet?

Hoewel ik nog maar 18 jaar oud was, hadden mijn ouders geen bezwaar gemaakt.